

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Uvraji
jsou hadi*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-375-1

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Bylo krátce po poledni a Bětka se nestačila divit, kolik lidí v tu dobu místo posezení u dobrého oběda sedá za volant a vrhá se do nekonečných kolon velkoměstské dopravy. Ona je jiný případ, ona prostě musí. Na semaforu naskočila červená a Bětka šlápla na brzdu. Jezdila přesně podle předpisů, i když jí už párkrát ostatní řidiči naznačovali, že je asi vadná. Ona prostě nemá nervy na to, aby se zapojila do téhle džungle. Je ráda, že se z místa A dostane do místa B a přežije to.

Jako jediná z jejich rodiny, sestávající ze samých žen, dokázala složit zkoušky a získat oprávnění k řízení motorového vozidla. Nikdy to nepřestala považovat za zázrak a podivné řízení osudu. Tedy spíš omyl zkušebního komisaře.

Na semaforu naskočila zelená, jenže Bětka díky svému zadumání zareagovala pozdě, což zavadlo řidičům za ní důvod k podrážděnému troubení.

„No jó, abyste se nezbláznili. Mužský!“

V tom jediném slově v kostce vyjádřila své názory, svůj osud, svůj život. V jejich rodině prostě žádný mužský nevydržel, pokud tedy nepočítala psa Edu, který ji doprovázel dětstvím, ale před rokem bohužel umřel. Takže vlastně taky nevydržel.

A tak mužskou roli se střídavým úspěchem přebírala ona. Tedy ne ve všem. Po pravdě řečeno, máma se o ně vždycky dokázala postarat i bez chlapa. Jenže čas od času je prostě v každé domácnosti potřeba mužská ruka. Bětka byla vždycky šikovná a od útlého dětství každému řemeslníkovi, který u nich něco spravoval, strkala svůj zvědavý nos

do díla. Její postavení v rodině definitivně potvrdilo osudné získání řidičáku.

Kolona aut se zase zastavila před dalším semaforem a Bětka se mohla zcela ponořit do svých myšlenek.

Někdy marně přemýšlela, kde se v téhle rodině vlastně vzala? Máma byla excentrická malířka, i ve svých šedesáti letech moc krásná. Každou chvíli se k nim do rodiny dobýval nějaký její ctitel, jenže po zkušenostech, které Ela Kocharowská za svůj bohatý život nasbírala, neměl žádný z nich moc šancí. Byla dvakrát vdaná, a z každého manželství jí zůstala jedna dcera. Ani jeden z obou otců se moc neměl k tomu, aby se o svou dceru staral.

Starší Eliška se ani nenamáhalo se svatbou. Krásy a ženského půvabu měla na rozdávání, štěstí jí to ale nepřineslo. Byla o patnáct let starší, takže Bětka si toho o její nepovedené lásce moc nepamatovala. Když jí byly čtyři roky, pořídila jí Eliška maličkou neteř Sárú, a to bylo pro Bětku to hlavní. O jejím otci se později dozvěděla, že je Arab. Po nějaké době je začal navštěvovat a přinesl vždycky spoustu dárků nejen pro Sárú a Elišku, ale i pro ostatní. Bětka ho milovala. Jenže nakonec i on někam zmizel, a tak se jejich ženská domácnost všem mužům neprodyšně uzavřela.

Eliška byla krásná po mámě, vyvinutá na těch správných místech, oválný obličej madony a husté kaštanové vlasy. Jak jí je Bětka vždycky záviděla! Celou pubertu se utěšovala tím, že její věčně mastné světle hnědé vlasy budou jednou vypadat stejně jako sestřiny. Jenže to se stává jen v knížkách a filmech. Bezmyšlenkovitě si prohrábala hustou kštici a dovršila dílo zkázy. Ráno si sice svázala vlasy do vcelku upraveného ohonu, jenže umaštěné pramínky vždycky nějak vyklouzly. Který bídák mi poradil tenhle polodlouhý účes! Vlasy na ramena vypadaly dobře po umytí. Jenže do rána už byly zase slehlé a matné, a ať dělala, co dělala, účesu se to v žádném případě nepodobalo.

Jejda, zase už je zelená! Řidič za ní zuřivě troubil a jí se nervozitou třáslly ruce. Konečně zařadila rychlost a rozjela se. Auto za ní využilo skulinku a vjelo do vedlejšího pruhu. Když ji předjíždělo, řidič otevřeným okénkem zařval: „Nauč se jezdit, ochechule!“

Vztekle dupla na plyn a snažila se zadržet slzy.

V tom jediném slově v kostce vyjádřil obvyklý názor mužů na její maličkost.

Chvěly se jí ruce a třásla brada. Zařala však zuby. To už se v životě naučila – můžou tě rozhodit, ale ty se musíš vzpamatovat! Za chvíli už vjížděla do jejich ulice.

Takže tu snazší část cesty už mám za sebou. Teď ještě zaparkovat.

Povzdechla si. Parkování je věc, kterou se snad nikdy ne-naučím. Ulevilo se jí, když viděla, jak je u chodníku volno, aspoň nehrozí, že zase někomu odře lak.

Uf! Dobrá věc se podařila!

Celá šťastná vystoupila z auta a začala z kufru vytahovat tašky. Dnes neměla naději, že by jí s nimi někdo pomohl, protože máma byla poslední dobou stále ve snách u malířského plátna a Eliška se Sárrou si užívaly v Maroku. Myšlenku, že by zavolala na pomoc Lili, hned zavrhl. Tahle květinka by se pod tíhou nákupu zhroutila.

A tak zamkla auto, pobrala všechny tašky a ploužila se do domu.

S tím, kdo mi nakukal, abych vzala místo pokladní v hypermarketu, si to budu muset vyřídit! Nejen, že to je mizerně placené, ale navíc jí rodina naložila na bedra nákupy. Ta práce jí vůbec neuspokojovala, brala ji však jako provizorium. Za týden udělá státnici z francouzštiny, pak si dopřeje krátkou dovolenou a začne hledat odpovídající místo. Vzhledem k tomu, že státnici už stihla také z němčiny a angličtiny, by to mohlo být konečně něco zajímavého. Jenže to už si říkala mockrát. Máma už byla nešťastná z toho, jak často

Bětka střídá místa a nikde nevydrží. Problém byl v tom, že vůbec nevypadala na to, že je tak dobrá. Na místech, kde by využila své jazykové znalosti, obvykle očekávali vzhled elegantní a upravené profesionálky. Když se na přijímacím pohovoru objevila v džínách a vytahaném tričku, s vlasy bouřícími se proti jakémukoliv účesu a se svým všedním, nevýrazným obličejem, obvykle jen řekli, že jí zavolají. Nikdy už se neozvali.

Mě do tohoto hnízda musela podstrčit nějaká kukačka, jinak to není možné. A to právě dítě našla máma v Lilianě.

Dotáhla tašky až ke dveřím jejich bytu a skoro upadla na zvoněk. Rozdrnčel se jako o život, ale nikdo nepřicházel otvírat. S povzdechem odložila všechny tašky na zem a začala hledat klíče. Právě v tu chvíli se dveře otevřely a objevila se v nich Lilianina hlava.

Bětka vytréštila oči. Vždy dokonalá Liliana teď připomínala abstraktní obraz z dílny šíleného malíře.

„Ty vypadáš! Co se ti stalo, Lili?“

Místo odpovědi se z Liliných modrých studánek rozlily potůčky slz. Naštvaně je utřela hřbetem ruky a přidala na tváře další šmouhy.

„Pojď dál!“

Bětka zůstala v šoku stát, když spatřila jejich vílu, jejich princezničku, jak se sklonila a popadla do každé pěstěné ruky jednu tašku. V tu chvíli pochopila, že se stalo něco vážného.

Posbírala všechny tašky, které na ni ještě zbyly, a vešla do dveří. Donesly nákup do kuchyně a s úlevou vše daly na velký stůl.

„Tak řekneš mi už konečně, co se tady děje?“

Lili se zhluboka nadechla: „Volala Eliška z Maroka.“

To Bětku vyděsilo. Eliška byla zvyklá šetřit každou korunu, a takový mezistátní hovor... I když, třeba je to v Maroku levnější.

„Co se stalo? To to z tebe opravdu musím tak páčit?“

„Sáru unesli,“ vzlykla Lili a v kuchyni to chvíli vypadalo, jako by tam právě vybuchla bomba.

Bětce to pomalu docházelo. Její logická mysl hned směřovalo k nejbližšímu problému: „Máma už to ví?“

Lili jen beze slova přikývla. Bětka zapomněla na nákup a rozběhla se do mámina pokoje.

Našla Elu zdrceně sedící ve velkém ušáku.

„Mami, co se děje? Lili říká, že naši Sáru v Maroku unesli. Co je to za pitomost? Kdo by z toho co měl?“ Jediný pohled do Elina zoufalého a zdrceného obličeje ji ujistil, že nejde o omyl ani pitomost. Hned ji napadlo: „Počkej, že on ji unesl její táta?“

Ela se konečně rozpovídala: „Ne, Hášim pomáhá Elišce s pátráním. Dosáhl dokonce toho, že po ní pátrá i armáda.“

Bětka se ztěžka posadila: „Tak kdo tedy?“

Ela na ni upřela opuchlé, červené oči: „To právě nikdo neví. Jestli se jí něco stane, já to nepřežiju.“

„Ale mami, to dopadne dobře, uvidíš.“

Ela zavrtěla hlavou: „Všechno je to moje vina, to já jsem ji tam poslala.“

„Mami, to je hloupost. Ty přece nemůžeš za to, že ji nějaký blázen unesl. Naši Sáru může totiž unést jenom blázen. Jaký by mohl mít důvod?“

Ela neodpovídala. Bětka si uvědomila, že je to na ní, že kromě ní tu nikdo není schopen fungovat. Potichu odešla z pokoje do kuchyně a začala vybalovat nákup.

Za chvíli se k ní připloužila Lili: „Tak co Ela?“

Bětka pokrčila rameny: „Brečí a kouká do zdi.“ Ztěžka se posadila ke kuchyňskému stolu: „Ještě nikdy jsem ji neviděla tak zdrcenou, hrozně si vyčítá, že Sáře ten zájezd dala za maturitu.“

Lili si protřela uplakané oči: „To je přece hloupost!“

„Taky jsem jí to říkala, ale není s ní rozumná řeč.“ Bětka se rozhlédla kolem: „Koukám, že ani nezačala vařit oběd. Jak dlouho už to víte?“

Lili se vysmrkala a popotáhla. Její jindy jemný a ušlechtilý nosík teď připomínal červenou bambulku.

„Eliška volala asi před hodinou, ale Sáru unesli už včera. Nechtěla nám zbytečně dělat starosti. Teď je ona a jejich průvodce z cestovky u Hášima a společně organizují pátrání.“

Bětka pomrkávala a bránila se slzám, které hrozily už už vytrysknout. Jenže právě v této situaci si nemohla pláč dovolit. Jestli někdy bylo potřeba aby v rodině hrála roli muž, bylo to právě teď. Aspoň někdo musí zachovat klid a postarat se o rodinu a o chod domácnosti. Odkáslala si, nenápadně si protřela oči a začala s velkým sebezapřením uklidňovat Lili: „To bude dobrý, určitě. Hášim prý do toho nějak zapojil i armádu. Určitě ji najdou.“ Nemohla přiznat, že v úspěch jakýchkoli aktivit nějakého Araba, byť by to byl táta jejich milé Sáry, příliš nevěří. Nebylo by to poprvé, co je Hášim zklamal...

Liliana na ni upřela předčasně moudrý pohled, v němž se odrážely její bolestné životní zkušenosti: „Víš, co všechno se Sáře může stát?“

Bětku při těch slovech zamrazilo. Ano, Lili měla velice reálnou představu o tom, co by se Sáře mohlo stát. Bětka na to radši ani nechtěla pomyslet.

Lili si zimomřivě hladila ramena: „Doufám, že ji najdou hodně rychle. Vždyť je to ještě dítě!“ Vůbec si přitom nepřipouštěla, že Sára je jen o rok mladší než ona.

Bětka ji pohládila po ruce. Moc dobře věděla, na co Lili naráží. Ještě si pamatovala to vzpurné a nevychované stvoření, které k nim před pěti lety poslali z jedné agentury dodávající modelky výtvarníkům.

Bětka zavřela na moment oči a musela se pousmát, když si vybavila tu scénu, kdy Lili poprvé uviděla – do pokoje tehdy vešlo Jaro.

To éterické stvoření, které se před pěti lety objevilo na prahu jejich obývacího pokoje, vypadalo spíš jako víla než jako člověk. Z porcelánově křehkého obličje udiveně zíraly ty největší, nejhlubší a nejzelenější oči, jaké si lze představit. Ale nejúžasnější byly vlasy. Dlouhé a zvlněné zářily zvláštní plavou barvou, o které by se v případě méně nádherné bytosti dalo mluvit jako o zrzavé. Vlasy této dívky byly ale jednoznačně zlaté, obtáčely se kolem ní a při sebemenším pohybu či závanu vzduchu jako by žily svým vlastním životem. Její pleť byla lehce narůžovělá, neposkvřněná jedinou pihou, znamínkem nebo alespoň pupínkem. Křehká ramena vykukovala z bělostných dlouhých šatů bez rukávů, jejichž četné záhyby se kolem ní vlnily a umocňovaly dojem neustálého pohybu a života.

Pokoj byl plný žen, Eliny rodiny a několika kamarádek, které teď v němém úžasu a obdivu zíraly na nadpozemské stvoření. Čas se zastavil a vzduch se chvěl zvědavostí, která sálala ze všech přítomných.

Dívka se rozhlédla, nadechla se a...

„Co na mě tak čumíte? A co se to tu koná, snad nějaká lesba párty, nebo cо? Tak to teda né, na tohle já nejsem stavěná. Za tohle teda Fraňovi natrhnu prdel.“

V hrobovém tichu, které zavládlo, jako by zacinkaly střípky kouzelného zrcadla, rozkopnutého okovanou botou...

Byla hrozná, strašná! Stoka v andělském hávu – ale tak nádherná! Elu tehdy její krása uchvátila natolik, že se ji rozhodla vyrvat ze spárů jejího nešťastného osudu. Moc se o tom v rodině nemluvalo, ale Lilin odpor a strach z mužů naznačoval, že ve svém krátkém životě prodělala věci, které se k jejím patnácti letům vůbec nehodily.

Po pěti letech něžné péče Ely i Elišky se z ní stala decentní mladá žena, která své okolí omračovala nejen krásou, ale i inteligencí a jakýmsi podivným kouzlem, jímž do svých sítí polapila každého, kdo se s ní setkal.

Pro Elu se stala věčnou inspirací a modelem celé řady obrazů, které se velice dobře prodávaly a malířka si jimi získávala proslulost nejen doma, ale i za hranicemi. Dalo se tedy říci, že je všechny Lili svým způsobem živila...

A Bětka na ni celé ty roky hrozně žárlila!

Trvalo dlouho, než dokázala přijmout, že Liliana se stala součástí jejich rodiny. Ani jedna z Eliných dcer nezdědila její umělecké nadání. Ela si velice dobře uvědomovala, že talent nelze vydupat ze země, a nikdy jim nedala znát své zklamání, když však objevila Lilianu, získala najednou dceru, po jaké vždy toužila, krásnou, křehkou, se smyslem pro estetiku. Všechno to, co jí u vlastních dcer chybělo, našla v Lili. Eliška už byla v té době dost zralá, aby pochopila, že přítomnost Lili jim všem může jen prospět, že Lili je v ničem neochudí, protože do Elina srdce se vejdou všechny.

S Bětkou to bylo jiné. V době, kdy se u nich Lili objevila, jí bylo osmnáct let a měla hlavu plnou starostí se svou pleť, s vlasy, s celkovým vzhledem. Ať dělala, co dělala, Lilianě nemohla konkurovat.

Začala ji tedy z celého srdce nenávidět.

V průběhu následujících let se přece jen hrany trochu obrousily, Liliana postupně ztratila svou vzpurnost a nevychovanost a na povrch vyplula její andělská povaha. Všichni, kdo ji znali, se shodovali, že by mohla klidně krotit lvy. Bětku tedy rozhodně svou mírností a laskavostí zkrotila a jejich věčná rivalita se změnila ve veselé slovní přestřelky, které byly u nich doma na denním pořádku a vyplývaly spíše z podobnosti jejich povah než z čehokoli jiného.

Bětka by to asi nikdy nepřiznala, ale ve skutečnosti Lilianu milovala úplně stejně jako Ela, Eliška i Sára. Občas jí sice lezl na nervy její věčný klid a rozvaha, s níž dokázala řešit každou situaci, ale ve většině případů musela nakonec její racionální přístup ocenit.

Jenže teď tady Lili seděla jako hromádka neštěstí a potřebovala utěšit. V dětství prožila tolik příkoří a nejistot, že se ke své nové rodině, která jí konečně přinesla do života klid, lásku a pohodu, přimkla vši silou své bolavé duše. Teď bylo toto vše, celý její nový život, ohroženo něčím neznámým a neuchopitelným. Lilina sebejistota a vyrovnanost se hroutila jako domeček z karet.

A tak se Bětka chopila velení: „Pomoz mi odklidit ten nákup, a pak se dáme do vaření.“ To bylo odvážné prohlášení, jelikož Ela obvykle do svého hájemství nikoho nepouštěla.

Lili na chvíli zapomněla na svůj žal a vytřeštila na Bětku oči: „To myslíš vážně?“

Bětka se snažila nedat znát, jak se jí dotkla ta pochybnost v Lilině hlase a horečně přemýšlela, co by asi ony dvě mohly zvládnout.

„Oloupej brambory, já se postarám o maso.“

Byla to úcta, co zahlédla v Liliných očích?

Základní problém byl, že všechno maso bylo v mrazáku. Pak si ale vzpomněla, že přinesla kuřecí řízky, které dala do mrazáku jen před pár minutami. Rychle je vyndala a meditovala dál.

„Lili, nemáme tu někde nějakou kuchařskou knihu?“

Lili jen bezradně zavrtěla hlavou: „Víš dobře, že Ela by žádnou kuchařku doma nesnesla. Ještě jsem ji neviděla vařit podle receptu.“

Stravovat se u excentrické a někdy i potrhle Ely bylo vždycky dobrodružství. Zastávala totiž názor, že nejlepší kuchyně je ta hybridní. Když podávala kung-pao s italskou polentou, znamenalo to, že její fantazie má útlum. Pokud byla ve formě, mísila jednotlivé kuchyně i v těch nejmenších detailech a vytvářela neuvěřitelné kombinace surovin a koření. Celá rodina její výtvoř milovala.

„Dobrá, jak by k tomu přistupovala máma,“ Bětka zavřela oči a snažila se vžít do Ely. Jenže na tohle její fantazie nesta-

čila. Naštěstí se Lili už nad bramborami docela vzpamatovala a přišla se spásnou myšlenkou.

„Koukni se po nějakém tom kvokacím časopise, co tu všdycky čtou Sára s Johanou.“ Johana byla nejlepší kamarádka unesené Sáry a společně strávily mnoho chvil nad časopisy plnými zaručených rad. Dočetly se tam, jak zhubnout, jak si užít sex, jak se zbavit premenstruační tenze a jak sbalit kluka. K velkému Bětčinu štěstí se každé číslo pyšnilo i několika recepty.

Chvilí v časopisech zuřivě listovala a marně hledala nějaký recept právě na kuřecí řízky: „Do háje! Já nechci vařit krevety ani mořského d'asa. To si v těch redakcích vážně myslí, že lidi tohle běžně jedí?“

Lili se zasmála: „Těm je to, myslím, jedno, hlavně, aby ten recept vypadal zajímavě.“

Bětka konečně něco našla: „Hele, tady je recept na kanadské kuře, no jo, ale na to jsou potřeba kuřecí čtvrtky.“

„Vzpomeň si na Elu, stačí jen inspirace!“

Bětka si povzdechla: „Mámě možná, já ale potřebuju návod pro dementy. Ale víš, že tohle by se asi dalo přizpůsobit? Poslouchej, potřebujeme, tedy kromě těch kuřecích čtvrtek, osminku másla. Sakra, co je to osminka másla?“

Lili zvedla oči k nebi: „Taková ta malá kostka.“

„To ji tam mám dát celou? No asi jo. Tak dál – jedna lžička soli, jedna lžička pepře, jedna lžička kari – to vypadá fakt dobře – jedna lžička worcesteru, jeden šálek kečupu a jeden šálek cibule – to mám jako narvat cibuli do hrnku?“

Lili měla co dělat, aby se nerozesmála: „Nejdřív by bylo lepší ji nakrájet.“

Pak už se chechtaly obě.

Lili se snažila uklidnit: „Počkej, takhle ten oběd nikdy nebude hotový. Co se s tím má dělat?“

Bětka nejistě nakoukla do časopisu: „Asi se to má smíchat. Víš co? Já to smíchám, ty řízky nakrájím na kostičky

a promíchám je s tou patlanicí. A pak to dám do remosky, a děj se vůle Alláhova.“

Za půl hodiny se už z kuchyně linula taková vůně, že ji ucítila i zdrcená Ela ve svém pokoji. Zarazila se a na chvíli zapomněla na pláč. Vzpomněla si, že ve všem tom rozrušení úplně hodila za hlavu přípravu oběda.

Vysmrkala se, aby čichový orgán mohl řádně pracovat, a natáhla vůni. To není špatné... že by holky? Tichoučce jako myška se po špičkách vydala do kuchyně. Zůstala stát za dveřmi a jen škvirkou nakoukla. Bětka s Lili tam v nejlepší shodě myly nádobí, žádný pláč a dokonce žádné hádky. Ela nevyházela z údivu.

Příprava jídla byla po celá léta jejím monopolem a ani Eliška ve svých třiceti osmi letech toho v kuchyni zatím moc nepředvedla. Bětka s Lili se navíc do kuchyně nikdy moc nehrnuly, ani jedna z nich nepovažovala jídlo za podstatnou součást života. Rozhodla se, že je nebude rušit a stejně tiše jako přišla, se vydala zpátky do svého pokoje. Ten nejhorší žal už pominul a v tuto chvíli cítila především hrdost na svá děvčata, která se v krizi dokázala spojit a postarat se o chod domácnosti, když už se ona, hlava rodiny, hroutila jako nějaká neschopná hlupačka.

Posadila se do svého křesla a už s mnohem jasnější myslí probírala tragické zprávy z Maroka. Z myšlenek ji vyrušilo až opatrné zaklepání na dveře.

„Pojďte dál, děvčata!“

Bětka a Liliana trochu váhavě vstoupily, ale už první pohled na Elu je nenechal na pochybách, že krize není tak horká.

„Copak to tu tak krásně voní?“ usmála se na ně Ela.

Bětka viditelně povyrostla: „Překvapení! Pojd', mami, do kuchyně.“

Liliana se vrhla k Ele, aby jí pomohla vstát, ale malířka už hbitě vyskočila: „Copak jsem nějaká nemohoucí a žalem zlomená stařena?“

Lili se do ní zavěsila: „To určitě ne, ty jsi totiž naše jediná životní opora!“ Ele na okamžik vhrkly slzy do očí, věděla, že takhle slova myslí Liliana smrtelně vážně.

Jednou rukou objala Lili a druhou přizvala Bětku. Když je tak obě držela v náruči, zalilo ji obrovské štěstí a pocit, že dokud budou jako rodina držet pohromadě, nemůže se jim stát nic zlého. Hrdlo se jí sevřelo dojetím, takže chvíli nemohla ani promluvit. Musela si odkašlat.

„Holky moje! Tak pojd'te a předved'te se.“

Děvčata ji odvedla do kuchyně k velkému stolu, na němž už bylo prostřeno a kouřilo se z talířů. Usadily se a pustily se do jídla. Děvčata trochu váhavě, jako by nemohla uvěřit, že jejich výtvar vůbec může být k jídlu. Hlavně ale obě čekaly na soud z úst nejpovolanějších.

Ela chvíli převalovala sousto a sledovala jejich napjaté pohledy. Pak se nad nimi smílovala: „Je to báječné, holky. Je to to nejlepší, co jsem kdy jedla.“

Odpoledne bylo nakonec mnohem příjemnější, než by se na začátku zdálo. I když strach z toho, co by se všechno Sáře mohlo stát, byl všudypřítomný, všechny ženy se snažily nedat na sobě nic znát. Všechny ale čekaly jak na smílování, až se ozve telefon a Eliška jim sdělí, jak se situace v Maroku vyvíjí.

Bětko se sice snažila učit, protože týden do státnic je ztraceně málo času, ale myšlenky jí neustále bloudily kdesi v Orientu.

Nakonec toho s povzdechem nechala. Ne, v takové atmosféře se prostě učit nedá! Vydala se do kuchyně pro něco k pití a cestou se rozhlížela, čeho by se chopila.

Máma byla zavřená v ateliéru a asi se pokoušela zabít čas čekání malováním a Lili zmizela neznámo kam.

Oči jí těkaly po lince a sporáku, které po jejím zápolení s vařením samozřejmě nikdo neuklidil.

„Tady to zase vypadá!“ Tohle byla stálá bolest jejich domácnosti. Byly sice doma samé ženy, ale většina z nich, vlastně všechny až na Bětku, měly vztah k pořádku, řekněme problematický. Ela Kocharovská dokázala sice vytvořit neuvěřitelné kulinářské perly, ale uklidit po ní musela Bětko. Takhle se to u nich zaběhlo, už když byla malá. Její poněkud puntičkářská dušička se prostě nemohla dívat na nánosy mastné špíny, jimiž se jejich kuchyň vyznačovala. Z neznámého důvodu to však vzrušovalo pouze ji.

Dnes ovšem naivně očekávala, že po jejím vítězném boji s vařením se úklidu kuchyně chopí někdo jiný, a hned po obědě zmizela ve svém pokoji, aby se učila. No - nestalo se tak.

„Kdyby mě neměly, tak tu budou žít jako prasata v chlívě,“ procedila skrz sevřené zuby. Bylo to na zbláznění. To, že máma zapomínala všude všechno tak, jak jí to odpadlo od ruky, by se dalo možná pochopit. Je to umělkyně a takové přízemní věci jako smetí na podlaze jsou mimo její rozlišovací schopnosti. Ale Eliška? Matka téměř dospělé dcery? Někde v tom nejzazším koutěčku její roztrpčené dušičky se sice ozval spravedlivý hlásek dosvědčující, že Eliška vždy dělá ten hlavní úklid spolu s ní, ale zahrnala ho zpátky do kouta s přesvědčením, že Eliška ten úklid samozřejmě obývá a dělá všechno jen tak na oko, hala bala, a aby se neřeklo. A Sára? Když je doma, všude se válí její učení nebo části kostýmu na břišní tanec. A když si pozve kamarádku Johanu, pořád se cpou a všude nechávají drobečky a obaly od sušenek!

Na chvíli Bětku sice ovládl pocit, že by ráda uklízela drobky a obaly od sušenek, jen kdyby už Sára byla v pořádku zpátky doma, ale zahrnala ho dalšími zuřivými připomínkami. A co Liliana, naše princeznička? Na nic nesáhne, ale koupelnu dokáže těmi svými krémy, šampony a šminkami zaplnit tak, že už tam není k hnutí. A všude se válí kousky jejího

oblečení, protože pořád něco přepírá, suší a žehlí. Nějak už zapomněla na to, že Liliana obvykle s těmi svými hadříky vyžehlí i její trička a blůzy.

Zatímco se jí honila hlavou tato obžaloba lenosti zbytku rodiny, zuřivě drhla linku. Musela připustit, že po mámině vaření obvykle nevypadá tak hrozně jako dnes. Byla tak rozjetá a navztekáná, že vytahala ze skříněk všechno sklo a porcelán, aby odstranila všechny otisky prstů a matné mapy.

„Proč nikdo v téhle domácnosti nedokáže pochopit, že sklo se musí lesknout?“ Čistou utěrkou pak všechno vypulirovala tak, že málem jiskry létaly.

Ani si nevšimla, že se dveře kuchyně tichoučce pootvěřely a škvírou nakoukly pomněnkové oči. Lili rychle a potichoučce dveře zase zavřela a otočila se k Ele, která stála za ní.

„Bětka řádí v kuchyni a něco si mumlá.“

Ela pokývala: „To bude lepší jí nechodit na oči, radši s tím kafem počkáme.“ A obě se pak tiše proplížily zpátky do Elina ateliéru. Sotva za sebou zavřely dveře, Ela si povzdechla: „Nerada ji tam nechávám samotnou, ale znáš ji, pro ni je ten úklid terapie. Až všechno vydrhne do nejvyššího lesku, konečně se uklidní a bude s ní řeč.“

Lili přisvědčila: „Já vím, ale kdo to s ní má vydržet? Jak jsi, prosím tě, mohla právě ty přivést na svět takového úklidového maniaka?“

Ela se usadila zase k plátnu: „Přiznejme si, že my ostatní jsme s pořádkem na štíru. Třeba se na to jen nemohla koukat? Ne, vážně, já si myslím, že Bětka si tak vymezuje svou roli v rodině. Víš, jak je nejistá. Ona potřebuje najít sama sebe.“

Lili se pousmála: „A netrvá jí to nějak dlouho?“

„Každý na to potřebuje svůj čas. Až jednou Bětka prodje kuchyní, aniž by začala leštit ohmatané sklo, poznáme, že už je v pořádku. Já myslím, že by si potřebovala najít nějakého hodného chlapce a založit rodinu. Pak by měla